

Natur- och kulturvandring i Lillkyrka

Vädret var nog inte det bästa när vi tog våra bilar mot Tempo i Grillby men det var trots allt ”sommartider”. Vi höll tummarna och fick tämligen rätt! Solen värmdes redan när vi kom fram till parkeringen vid starten av fornstigen. Elisabeth berättade en hel del om vad som kan upptäckas efter stigen. Dessutom fick vi information om Hittaut och de karttecken som vi kunde finna på våra kartor. Kenneth Eriksson berättade mycket om grävda gropar och naturliga varianter.

Vi uppmanades att gå i mindre grupper för att uppfylla myndigheternas krav på avståndstagande under vårt Hittaut men också att inte glömma bort den fina fornstig som finns runt motionsslingan och längre bort efter Upplandsleden mot Härjarö.

Vårt gemensamma mål under vandringen var ”stolpe 175” där vi skulle inta vårt medhavda fika.

Karta och kompass räcker nog inte alla gånger men vi och Rosling tog en paus vid ett fint vindskydd innan vi fortsatte vandringen genom ”djurgården” där vi återsåg den ”pinne” som berättar om vattenståndet under ungefär två tusen år. Tänk vad landhöjningen har gjort med vårt landskap.

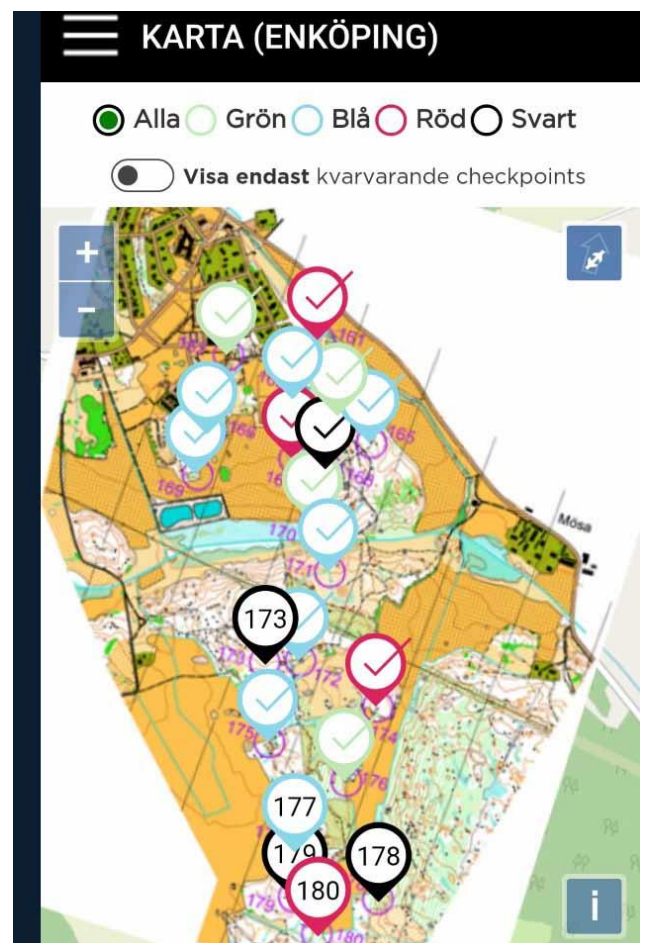
Fornstigen består av cirka 20 stopp där information om diverse forntida ting finns dokumenterade. En mycket intressant promenad genom det som en gång varit.

Valet av stigar för att komma fram till det fina vindskyddet där vi intog vårt medhavda var outgrundliga men alla kom fram, tack och lov.

Yvonne och Calle gick inte ”över utan runt berget” varför det blev ganska långt och kanske inte lättare med tanke på stigens beskaffning?

Vi tog en lång och skön paus med allt det vi hade släpat på i våra ryggsäckar. Kaffe, goda smörgåsar och annat gott.

Efter kaffet togs många olika vägar tillbaka till parkeringen för att markera så många ”stolpar” som möjligt. Vi har som synes 5 ”stolpar” kvar att markera i Lillkyrka. Tycker nog att Hittaut har gjort att vi sett betydigt mer av närområdet än vad vi annars skulle ha gjort.

Ett stort tack riktas till alla för den fina uppskattning vi fick!

Elisabeth Andersson och Kent Magnusson